

Sygn. akt I C 2217/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Karol Smaga

Protokolant: apl. sędz. Liwia Bednarska

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 2217/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 marca 2013 roku (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. – reprezentowany przez radcę prawnego S. K. (pełnomocnictwo – k. 38) wniósł o zasądzenie od J. S. na swoją rzecz kwoty 1.662,60 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 1662,60 złotych z ustawowymi odsetkami i 630 złotych tytułem kosztów procesu albo wniósł w terminie dwóch tygodni zarzuty.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany J. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Postanowieniem z dnia 27 maja 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu oraz przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lutego 2004 roku J. S. zawarł z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę o świadczenie telefonicznych usług powszechnych nr (...) (umowa – k. 31-33). Aneksem z dnia 13 stycznia 2011 roku dokonano zmiany w/w umowy. Przedmiotem umowy było świadczenie przez (...) w zakresie i na warunkach określonych w umowie i regulaminie oraz cenniku następującego zestawu usług: neostrada, usługa (...), a także innych usług określonych w cenniku. Umowa została zawarta na czas określony od dnia 1 lutego 2011 roku do dnia 31 stycznia 2012 roku (aneks – k. 27-30).

Pismem z dnia 16 listopada 2011 roku skierowanym do (...) wniósł o zlikwidowanie linii telefonicznej z dniem 31 stycznia 2012 roku (pismo – k. 9 akt elektronicznych).

W dniu 25 września 2012 roku pomiędzy (...) Spółką Akcyjną w W. a (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. została zawarta umowa ramowa cykliczne sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem było ustalenie zasad, na których nastąpi przeniesienie wierzytelności pieniężnych. Cesja miała stepować w oparciu o porozumienia (umowa – k. 25-26). Takie porozumienie zostało zawarte między innymi w dniu 22 listopada 2012 roku. Na jego mocy (...) przelała na Fundusz wierzytelność w kwocie 7.767.735,02 złotych (porozumienie – k. 25).

Pismem z dnia 4 grudnia 2012 roku (...) Spółka Akcyjna w W. zawiadomiła J. S. o cesji wierzytelności w kwocie 1.506 złotych (zawiadomienie – k. 36-37). Z kolei pismem z dnia 4 grudnia 2012 roku nabywca wierzytelności wezwał J. S. do zapłaty kwoty 1.647,01 złotych do dnia 11 grudnia 2012 roku (wezwanie – k. 34-35).

W dniu 6 marca 2013 roku (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, dotyczący wierzytelności przysługującej od J. S. w kwocie 1662,60 złotych (wyciąg – k. 24).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a wskazane wyżej dokumenty.

Sąd dał wiarę tym dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd pominął wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, jako że nie ma on znaczenia dla rozstrzygnięcia, jak też dlatego, że został on złożony pod warunkiem, że pozwany kwestionował będzie zawarcie umowy i brak zapłaty należności. Pozwany tych okoliczności nie kwestionował, podniósł, że nie miał w ogóle obowiązku ich płacić z uwagi na to, że przed zakończeniem okresu, na jaki była zawarta umowa, wniósł o likwidację linii telefonicznej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sporna pomiędzy stronami pozostawało istnienie wierzytelności po stronie powoda. Pozwany podniósł, że przed upływem okresu, na jaki została zawarta umowa wniósł o zlikwidowanie linii telefonicznej. Z kolei powód twierdził, że na skutek tego wniosku jego poprzednik prawny zaprzestał świadczenia usługi telefonicznej, świadczył dalej usługi neostrady i usługi (...). W związku z brakiem wpłat należności za te usługi, umowa o ich świadczenie została wypowiedziana przez (...).

W ocenie Sądu powód nie wykazał, ani istnienia, ani wysokości należności dochłodzonej pozwem. Powód celem wykazania powyższych okoliczności przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych, umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, cennik oraz regulamin. Z przedłożonych dokumentów wynika wysokość należności za poszczególne pakiety neostrady i usługi (...), wysokości kar umownych. Nie wynika natomiast wysokość należności za świadczenie powszechnej usługi telekomunikacyjnej.

Powód w toku niniejszego procesu dochodzi kwoty 1.662,60 złotych, na którą składają się kwoty wynikające z faktur wymienionych w wezwaniu do zapłaty. Wskazać trzeba, że pozwany nie przedłożył tych faktur, nie można zatem ustalić, z jakiego tytułu zostały wystawione. Powód wskazuje jedynie, że część z nich dotyczy opłaty za świadczenie usługi neostrada i usługi (...) (nie wskazując jednak dokładnie, które faktury), a jedna z nich opiewającą na kwotę 950 złotych została wystawiona z tytułu kary umownej za nie zwrócenie dekodera, karty i platformy multimedialnej. Jednocześnie wskazuje, że powszechna usługa telekomunikacyjna była świadczona do 31 stycznia 2012 roku, a od tej daty (...) świadczyła na rzecz pozwanego jedynie usługi neostrada i usługę (...), do czasu rozwiązania umowy w drodze wypowiedzenia. A zatem do 31 stycznia 2012 roku poprzednik prawny powoda świadczył J. S. trzy usługi telekomunikacyjne (powszechna, neostrada i usługę (...)), a od tej daty tylko 2 ostatnie. Jednakże z uwagi na fakt, że powód nie przedłożył tych faktur, nie można ustalić z jakiego tytułu zostały one wystawione i czy prawidłowo zostały w

nich wyliczone należności, tym bardziej, że praktycznie każda z nich opiewa na inne kwoty, które w żadnym wypadku nie pokrywają się z kwotami wynikającymi z przedłożonego przez powoda cennika, poza kwotą 950 złotych.

Odnosnie należności w kwocie 950 złotych powód twierdzi, że jest to kara umowna z tytułu nie zwrócenia dekodera, karty i platformy multimedialnej. Powoływał się w tym zakresie na § 20 regulaminu, wskazując, że (...) Spółka Akcyjna w W. rozwiązała z pozwanym umowę o świadczenie usług neostrada i usługi (...) z winy pozwanego. Zgodnie z § 20 ust. 1 regulaminu w ciągu 14 dni roboczych od dnia wygaśnięcia, rozwiązania, odstąpienia od umowy, abonent jest zobowiązany do zwrotu urządzeń oddanych mu do używania w ramach umowy. Platformę multimedialną, dekodery i kartę zobowiązany jest dostarczyć wraz z kompletnym wyposażeniem do komórki organizacyjnej. Po myśli zaś § 20 ust. 2 regulaminu w razie nie zwrócenia tych urządzeń, abonent zostanie obciążony opłatą określoną w cenniku.

Stwierdzić jednak należy, że powód nie wykazał okoliczności, które pozwalałyby na obciążenie pozwanego karą umowną, tj. oświadczenia o rozwiązaniu umowy, dowodu doręczenia tego oświadczenia pozwanemu oraz faktu, że pozwany nie zwrócił platformy multimedialnej, dekodera i karty. A zatem przyjąć należy, że nie wykazał istnienia wierzytelności w kwocie 950 złotych.

Dowodem na istnienie i wysokość dochodzonych należności nie jest wyciąg z ksiąg funduszu. Zgodnie z przepisem art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych – dalej u.f.i. (Dz.U. Nr 146, poz. 1546 z późn. zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych.

Treść takiego wyciągu co do zasady powinna odzwierciedlać treść wpisów dokonywanych w księgach funduszu. Transakcja nabycia przez fundusz sekurytyzacyjny puli wierzytelności na zabezpieczenie emisji certyfikatów inwestycyjnych niewątpliwie powinna znaleźć odzwierciedlenie w księgach rachunkowych. Nie przesądza to jednak jeszcze, że konkretna wierzytelność faktycznie istnieje. W ramach kontroli rachunkowej nie jest bowiem oceniana strona prawna konkretnej transakcji i jej skuteczność w świetle prawa cywilnego. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonywanych operacji zakupu lub sprzedaży w celach finansowych. Oznacza to, że sam fakt dokonania zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność ta istnieje. Nie korzysta zatem z domniemania wynikającego z art. 244 § 1 kpc. Brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy pamiętać, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów, a nie tylko od banków krajowych, których pozycja w zakresie wiarygodności wystawianych dokumentów jest wyższa. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 u.f.i. prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 7 października 2009 r., III CZP 65/09, LEX nr 522989). Sąd Najwyższy w cytowanym wyżej orzeczeniu stanowczo stwierdził nadto, iż do wykazania istnienia wierzytelności, w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Nie ma zatem zastosowania w tym zakresie przepis art. 252 kpc, a tym samym ciężar wykazania istnienia wierzytelności i jej wysokości obciąża powoda stosownie do ogólnej reguły wyrażonej w art. 6 kc.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie wyżej powołanych przepisów orzekł jak w wyroku.